

[Ministeren for kulturelle anliggender]
 er jo det, at inden for bogens verden — det burde hr. Lembourn være en af de nærmeste til at vide — er der ikke nogen egentlig lovgivning i det hele taget ud over den om op-havsretten. Det, vi i bogudvalget har undersøgt, er hele grundlaget for, skal vi sige forfattere, forlæggere, oversættere, og hvad hele bogmarkedet indebærer. Det er en helt anden problemstilling, end når det drejer sig om selve filmloven, der har en struktur og et grundlag, og hvor der også er et rigt erfaringsmateriale, som man kender.

Så skal jeg kun sige til hr. Poulsgaard, at når han ikke har nogen grund til at takke, så forstår jeg det godt efter den behandling, hans forslag har fået, men der er heller aldrig nogen grund for os andre til at sige selv tak. Også her i dag har hr. Poulsgaard jo vist sin dobbeltmoral og sit hykleri i forhold til kunstlovgivning og kunststøtte: man vil gerne give, man vil gerne sige, at det er i orden og alt det, men man vil ikke være med til at gøre noget som helst positivt for det. Hr. Poulsgaards rolle i forhold til kunstlovgivningen er i hvert fald Judasrol-len.

Og så skal jeg til hr. Ninn-Hansen blot gøre nogle få bemærkninger. Jeg tror, vi er meget enige om, at det udvalg, der sidder om ministerbevillingerne, skal kunne arbejde, og at man ud fra dette så også kan tage dette spørgsmål op, når revisionen kommer.

Når jeg siger, at jeg ikke vil være smagsdommer, så mener jeg det fuldt og helt, og jeg mener heller ikke, at jeg i den foreliggende sag har været smagsdommer. Personlig har jeg her fra tingets talerstol givet udtryk for, hvad jeg mente om det pågældende projekt, hele den vulgaritet og sjofelhed, der lå omkring det, men det, som jeg ønskede, var, at man på lovens grund — og så kan man diskutere, om det er det ene eller det andet — kunne sige, at denne film ikke kan få støtte.

Jeg vil minde om, at på et tidspunkt, hvor jeg ikke var medlem af hverken tinget eller kulturudvalget, havde man en drøftelse i folketingets kulturudvalg, og så vidt jeg har fået refereret, blev man enig om, at det rigtige ville være at spørge hos kammeradvokaten. Af en eller anden grund blev det ikke protokolleret, men det lå ganske klart, at det var en aftale, og jeg følte mig, da jeg

kom tilbage, forpligtet over for flertallet af folketingsudvalget. Det samme gjorde også den daværende formand for filminstitut-tets bestyrelse, hr. Jørgen Harder Rasmussen. På dette tidspunkt var det, vi sagde: er der nogen mulighed? Jeg ville gerne følge det, som man havde vedtaget i folketingets kulturudvalg, og det er den procedure, der er fulgt. Så kan man diskutere begrundelse eller ej, men det, der er sagen, er, at der fra kammeradvokaten lå en klar indstilling om, at denne film ikke ville kunne vises lovligt. Det var hans opfattelse af tingene. Så spurgte jeg filminstitut-tet, hvad deres opfattelse var, og de mente, at så måtte man trække støtten tilbage.

Det er det grundlag, det er sket på. Man kan diskutere, om det er hædeligt eller ærligt, eller hvad man vil, men det er inden for lovens rammer, og det, der er det afgørende efter min mening, er, at man har kunnet gøre dette. Det beviser, at man altså ikke kunne komme ud i de vanskeligheder, og at filmlovgivningen ikke er så dårlig endda, for kommer man ud på overdrevet, er der ikke nogen muligheder, og det er det, som jeg synes er det afgørende i denne sag.

Den fg. formand (K. J. Mortensen):

Vi går derefter til anden omgang.

Birthe Weiss (S):

Hr. Poulsgaard fandt anledning til på baggrund af nogle af de bemærkninger, jeg var kommet med, at præsentere sig selv som kunstner her fra talerstolen. Det lå mig meget fjernt at have det i min tanke. Det, jeg sagde, var, at jeg synes, det var en særdeles kunstig argumentation, fremskridtspar-tiet anvendte.

Så vil jeg godt til en anden bemærkning, som hr. Poulsgaard kom med, sige, at når han påstår, at det skal være folkets vilje, der skal være afgørende for, hvilken støtte der skal gives til filmkunsten her i Danmark, så er han ude på den meget tynde is, for kendsgerningerne er jo — det ved enhver, der beskæftiger sig med disse ting — at den vilje, der bliver afgørende for, hvad der laves af film, bliver kapitalens vilje, og jeg synes ikke, at det er rimeligt at prøve på at foregøgle folk, at der kan sættes lighedstegn mellem disse to former for vilje.

Så til hr. Ninn-Hansens bemærkninger, og